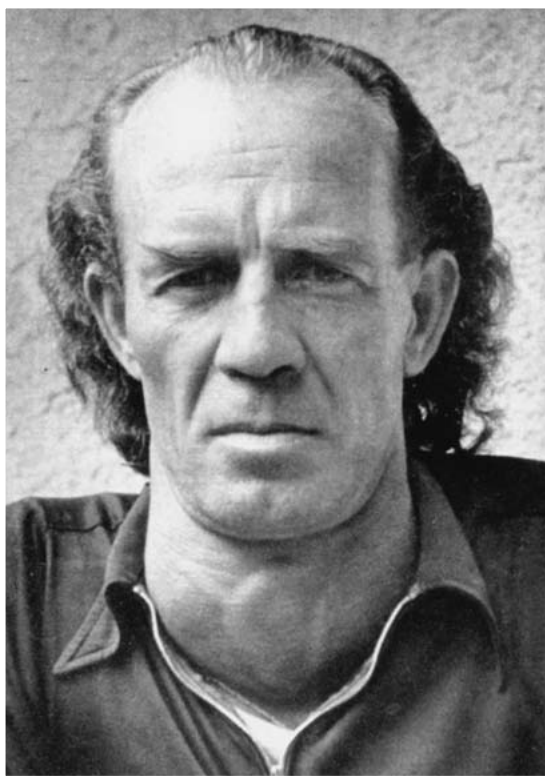

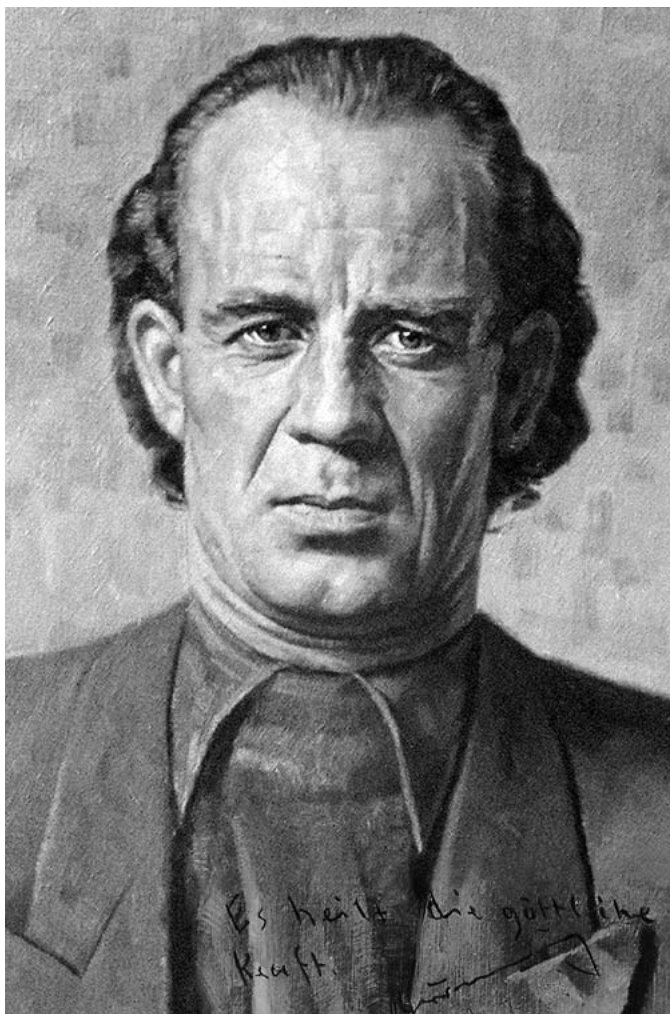
Bruno Gröning

*Azért élek,
hogy az emberiség
tovább élhessen*

Grete Häusler / Thomas Eich

2. átdolgozott kiadás 2012

Bruno Gröning:
"Aki szereti Istent, segít az embereknek"

Bruno Gröning

Azért élek,
hogy az emberiség
tovább élhessen

Rövid életrajz

Grete Häusler / Thomas Eich

2. átdolgozott kiadás

Bruno Gröning Baráti Kör

Ez a könyv a Bruno Gröning Baráti Körtől önkéntes adomány alapján kapott, kereskedelmi forgalomba nem hozható példány.

2. átdolgozott kiadás 2012

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing
Németország

Internet: www.bruno-groening.org/magyar

A szerzői jog a mű egészére és minden részére fenntartva. A felhasználás minden formája a Leleki és szellemi segítséget keresők egyesületének (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) írásbeli beleegyezése nélkül tilos. Ez különösen vonatkozik sokszorosításra, idegen nyelvre fordításra, mikrofilmen való rögzítésre, valamint elektronikus rendszereken való tárolásra és feldolgozásra.

ISBN 978-3-86769-171-0 ungarisch

A német eredeti kiadás:
Ich lebe, damit die Menschheit wird weiterleben können
ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	7
Mit akart Bruno Gröning?	7
Mit mondott Bruno Gröning?	7
Mit tett Bruno Gröning?	8
Ki volt Bruno Gröning?	8
I. rész: Előkészítő évek	9
1. Gyermekkor és ifjúság	10
2. Élettapasztalat	14
3. Háború és kitelepítés	20
II. rész: Tömegroham	25
1. A herfordi események	26
2. Az emberiség minden kínja megérint engem	27
3. A bénák elindulnak, a vakok látnak	29
4. Herfordban a balkonon	33
5. A heidelbergi vizsgálat	37
6. A Strobel-eset	39
7. Betegek, kezelés, kísérlet	43
8. Nem sarlatán	45
9. Bruno Gröning fellépése a kor tükrében	49
10. A rosenheimi Te Deum	51
11. „Tudtukra adom...“	55
12. A nagy megtérés	60
III. rész: Ellenállás és ellenérők	67
1. „Az egészséget nem lehet megvásárolni“	68
2. A „Gröning-életrajzíró“ Egon Arthur Schmidt	71
3. Üzleti szellemű tudósok	76
4. Üzletelők Traberhofban	79
5. Az újságíró Dr. Michael Soltikow gróf	85

6. Otto Meckelburg, a koncentrációstábor-parancsnok	88
7. A természetgyógyász Eugen Enderlin és a „csodagyógyász“ Dr. Kurt Trampler	91
8. Az üzletember Rudolf Bachmann	93
9. A Gröning-Szövetség	96
IV. rész: Gyógyítási tilalom, per és hazatérés	101
1. A herfordi orvosok	102
2. Dr. Weiler röplapja	105
3. A természetgyógyász-törvény	112
4. „A természetgyógyász-törvény nem vonatkozik Gröningre“	115
5. A nagy per	119
6. Belülről elégett	123
7. „Minden élőlényről szó van“	128
8. A mű további felépítése	131
9. Párizs – az utolsó állomás	135
Kilátások: Bruno Gröning műve	138

A le nem fordított német szavak magyarázata

Heilstrom: így nevezte Bruno Gröning azt a szellemi erőt, amely a gyógyulást előidézi. Ezenkívül erre a gyógyhullám és az isteni erő kifejezéseket is használta.

Einstellen: az ember ráhangolódik az isteni erőre, magába fogadja azt.

Regelung (tsz.: Regelungen): a Heilstrom beáramlásán keresztül a testen tisztító folyamat kezdődik el, amely gyakran fájdalmakban mutatkozik meg. A testet megtisztítja a betegségtől. Ezt nevezte Bruno Gröning Regelungnak.

ELŐSZÓ

Bruno Gröning a háború utáni német események egyik legismertebb személyisége volt. 1949-ben az emberek tízezrei özönlöttek működésének színhelyeire. Megszámlálhatatlan gyógyulás történt. Bénák, vakok, némák gyógyultak meg. Az egész világról jöttek segítségkeresők. Olyan jelenetek játszódtak le, melyek a mi időnkben még soha nem fordultak elő. Manapság is könnybe lábad a korabeli tanúk szeme, amikor beszámolnak az akkori eseményekről.

Mit akart Bruno Gröning?

„Feladatom, célom az, hogy segítsek az embereken, gyógyítsam az embereket.“

„Segíteni és gyógyítani akarok, magam nem teszek semmit, de tudom, hogy az erők hozzám áramlanak, és én ezeket kihasználhatom, hogy embereket gyógyítsak.“

„Azt akarom, hogy egészséges, jó életet éljenek, ahogyan Isten azt elrendelte.“

„Tudniuk kell, hogy összetartoznak. Úgy szeressék felebarátjukat, mint önmagukat. Az a kívánságom, az akaratom, hogy ez megtörténjék. Amint megtörténik, hogy az emberek újra egymásra találjanak, úgy mindannyian részesülhetnek a segítségben.“

Mit mondott Bruno Gröning?

„Bízzál és higgy – segít, gyógyít az isteni erő.“

„A pénz hatalom, az egészség mindenható erő!“

„Sok minden van, ami nem magyarázható meg, de semmi sincs, ami meg ne történhetne.“

„Nincs gyógyíthatatlan!“

„Isten a legnagyobb orvos.“

„Szeresd az életet – Istent. Isten mindenütt jelen van!“

„Én semmi nem vagyok, Úristenünk a minden!“

Mit tett Bruno Gröning?

„Felhívom Önöket a nagy megtérésre! Jöjjenek fel, és a szakadék fölé hidat építék Önöknek! Térjenek át a szenvedés útjáról az isteni útra! Ezen nincs szerencsétlenség, nincsenek fájdalmak, nincs gyógyíthatatlan; itt minden jó, ez az út Istenhez vezet vissza!“

„Adják nekem betegségeiket, bajait, gondjaikat, minden rosszat, mindent elfogadok!“

„Építék egy házat most az egész világ felett.“

„Visszaadom Önöknek a régi, a tulajdonképpeni emberi ösztönt. Akkor megvan mindenünk, akkor itt a Földön, mindegy milyen vallás, mindegy milyen nemzet, (...) békénk lesz. Ez az Isten áldása! Fogadják ezt csak továbbra is el, és ezt tovább kell terjeszteni.“

Ki volt Bruno Gröning?

„Én csak Isten eszköze vagyok. Semmi nem rajtam múlik, nem akarok pénzt a segítségemért, én csak végrehajtom a parancsokat, amelyeket Isten ad ki, nem tudok másképpen cselekedni, mint azt Isten sugallja nekem!“

„Egészséget nem lehet vásárolni, az Isten ajándéka! Akinek az a nagy szerencséje volt, hogy általam visszanyerte az egészségét, szívből köszönje meg azt Istennek, én ugyanis csak az Ő eszköze és szolgálója vagyok.“

„Én nem Gröning vagyok. Emberek adták ezt a nevet mostani testemnek. De hogy ki vagyok valójában, azt az emberek akkor fogják felismerni, ha testemmel már nem leszek itt.“

„Én vagyok és leszek az az ember, aki a földön nyugalmat és békét vet és arat.“

I. RÉSZ: ELŐKÉSZÍTŐ ÉVEK

Bruno Gröning 1906-ban született Danzigban*. Itt élte meg gyermekkorát, ifjúságát és korai férfi éveit. Itt szerezte meg a benyomásokat, amelyek későbbi feladataira előkészítették.

Martin Damß költeménye leírja Danzig városát, és átvitt értelemben Bruno Gröning lényét is.

Sziklaszerű kapu téglából és fából,
a hajók bölcsője és a terhek mérlege,
hatalmas tarkó, szolgálatra készen,
türelmesen hajlik meg a fedélzet és árbócok alatt.

Torony, melyet a tüzes fénybe vertek,
sisakkal fedve és árnyékolva homlokát,
meghajolva a kötelesség láncá előtt,
megvilágítva csillagok égi fényétől.

Az erő szimbóluma tölgyből és kőből,
a földi lét jelvénye: a méltóság vivője
és hordozója, mindenki szolgálatára-
senkihez sem hasonlítva.

* Ma: Gdansk, Lengyelország

Danzig városi címere

1. Gyermekkor és ifjúság

Olivában, Danzig elővárosában, a tenger és a nagy erdők közelében élt a Gröning család. Bruno Gröning 1956-ban így írt életrajzában gyerekkoráról.

„Hét testvér közül negyedikként, August és Margarethe Gröning házasságából 1906. május 31-én születtem Danzig Olivában. Apám kőműves munkavezető volt.

A szülői házban töltött gyermekéveim és ifjúságom alatt egyre tudatosabban ismertem fel azon különleges, belőlem kisugárzó képességeket, melyek nyugtató és gyógyító hatást gyakoroltak emberekre és állatokra.

Már kisgyermek koromban megszabadultak jelenlétemben szenvedéseiktől beteg emberek és gyerekek, de veszekedő, ingerült felnőttek is néhány szavamtól megnyugodtak. Már gyerekként észrevettem, hogy azok az állatok, amelyek félnékek voltak, vagy amelyeket rosszindulatúnak tartottak, velem szemben jóindulatúak és szelídek voltak. Ezzel szemben a szülői házzal való kapcsolatom különös és feszült volt. Ezért hamarosan teljes önállóságra törekedtem, hogy kikerülhessek a meg nem értettségből, amit családom velem szemben tanúsított.“

Már kisgyermekként, egyre gyakrabban megszökött otthonról. Amit ez alatt megélt, 1949-ben, egy kézírásos szövegben írja le:

„Tovább és tovább mentem, erről egészen tiszta képem van. A természetet, az állatokat, magamat és az embereket isteni lényeknek láttam itt a Földön, amelyet szintúgy isteninek éreztem. Ekkor azt a gondolatot kaptam: Isten – és így mondtam magam elé: Isten, milyen jó dolog nálad lenni, mindig itt akarok maradni. Otthon a szüleimnél, mint más embereknél is, nem olyan jó, nem is olyan nyugodt. A legtöbb ember nagyon rossz. Itt akarok maradni, és már nem kell félnem a rossz emberektől.

Közben világossá vált számomra, hogy az állatok is a rossz emberek miatt tartózkodnak itt az erdőben. Nem tartott sokáig, és biztonságban éreztem magam, jobban, mint szüleimnél

otthon, mert itt nem voltam annyira egyedül. Az állatok hirtelen elvesztették a tőlem való féltékenységüket, szelídekké váltak, odajöttek hozzám, hagyták magukat simogatni. Minden állathoz beszéltem. Röviden, nagyon jól megértettük egymást, kísérték az erdőn át, és mind jobban barátok lettünk.

Így néhány nap és éjjel az erdőben maradtam, míg az emberek elcsíptek, és a szüleimhez vittek. Sok verést kaptam, és mindehhez még be is zártak egy szobába. A verés miatt soha nem tudtam sírni, mert soha nem éreztem fájdalomnak, bár testem néha kék-zöld volt az ütlegektől. Mindenesetre a fogság otthon nem tartott sokáig, mivel nagyon gyorsan és gyakran kiszabadítottam magam. Az erdő és barátaim, az állatok, olyan erősek voltak, hogy mindig magukhoz vonzottak.

Eközben azt a gondolatot kaptam az erdőben: Nemde, az emberek is a barátaid? Igen, hát miért futok el mindig az emberektől? Újra egy felismerés: Az állatok az emberben rejlő rossztól félnék, de én nem félek, mert én erősebb vagyok, mint a gonosz. Minden embernek meg akarom mutatni, hogy én erősebb vagyok. Bármilyen kicsi is volt a testem, egyszerűen erősebbnek éreztem magam minden embernél.

Ettől kezdve, mikor a testem mintegy két és fél éves volt, vonzódtam az emberekhez, akiken erőt vett a rossz. A rossz leépítette a testüket, amit az emberek betegségnek neveznek, és újra jött egy gondolat, amikor egy beteg ember teste előtt álltam: Néhány állat testéből eltűnt a betegség, mikor azt mondtam: ‚Kedves kis állat, hamarosan újra egészséges tested lesz.‘ És így is történt. Az embereknél sem más ez. Amikor ez a gondolat rögződött bennem, az ember teste megszabadult minden panasztól. Így folyton egyenesen vonzottak a betegek, mert minden lakásban, ahol hirtelen felbukkantam, beteg emberek voltak, akiknek újra meg újra csak azt mondtam: ‚Te már nem vagy beteg.‘ Vagy pedig, ha néhányan ezekről azt mondták: ‚Meg fog halni‘, akkor röviden azt mondtam: ‚Nem, ő még sokáig nem hal meg, meg fog gyógyulni!‘ Minden betegnél csak rövid ideig voltam, mialatt a beteghez köze-

ledtem, és a már említettet röviden és halkán mondtam neki, majd minden alkalommal villámgyorsan eltűntem.“

1957-ben, egy a *Das Neue Blatt* folyóiratnak adott interjúban mondta el:

„Már, mint gyermek, minden rossz tevékenységtől elzárkóztam. Egyszerűen nem tudtam elviselni. Minden védekezett bennem ellene. Az emberek már akkoriban is különcknek neveztek, aki az akaratát mindenben keresztülviszi.

Furcsa módon már akkor újra meg újra vonzottak a betegségek és a szenvedő emberek. Különös vonzódás volt, ami hozzánk vezetett engem. Ezek a betegek furcsa módon jobban érezték magukat a jelenlétemben. És nem egyszer kellett hallanom: „Maradj itt fiam, te elfelejtetted velem a fájdalmaimat.“ Akkoriban az is megtörtént, hogy kotnyelesen közöltem ismerősökkel és orvosokkal: „Az meggyógyul! De a másiknak nem sikerül!“ Fejüket csóválták és megkérdezték, hogy hogyan jutok erre a véleményre. De arra nem tudtam választ adni. Ezt így éreztem.

Ugyanez az érzés volt az is, ami az első világháború alatt újból és újból a danzigi katonai kórházban a sebesültekhez hajtott. Mindenütt hamarosan ismert vendég lettem. Az iskolában ezeket a kirándulásokat nagyon rossz néven vették. Igen, sőt meg is fenyegettek, hogy nevelőintézetbe dugnak, mert ezzel elkerültem a tanítást.

Mindez nem fékezte a vágyamat, hogy segítsek. Az ínség a 20-as évek kezdetén Danzigban nagyon nagy volt. Néhány pajtásommal egy ifjúsági egyesületet alapítottam, hogy ruházati cikkek, élelmiszerek és pénzzadományok gyűjtése által segítsünk a legszegényebekben.“

Önéletrajzában 1956-ban így folytatja:

„Elemi iskolába jártam, majd két és fél évig kereskedelmet tanultam. Ezt azonban édesapám kívánságára abba kellett hagynom, mert az volt az óhaja, hogy az építőiparban dolgozzam. Teljesítettem édesapám kívánságát, és az ácsmesterséget tanultam ki, de nem tudtam letenni a vizsgát, mert akkoriban nagy

volt a munkanélküliség Danzigban. Ezért a tanoncidő befejezése előtt fél évvel, záró vizsga nélkül kellett befejeznem tanulmányaimat, mert a cég, ahol dolgoztam, megbízások hiányában bezárt.“

2. Életpasztalat

Bruno Gröning így írja tovább:

„1925-ben sikerült önállósodnom és berendeznem egy építési- és bútorsztalosműhelyt. Kb. két év elteltével abbahagytam ezt a tevékenységet, és 1943-ig gyári, vagy alkalmi munkásként kerestem kenyerem. Így pl. dolgoztam csokoládégyárban, kilenc hónapig postán mint táviratkihordó és gyengeáramú műszerészként a Siemens és Halske cégnél. Itt a legtöbb munkát önállóan végeztem. Minden munkát érdeklődéssel végeztem, hiszen az volt fontos számomra, hogy gyakorlatra tegyek szert, melyben az ember tudását és képességét minden helyzetben és minden társadalmi réteg kapcsán tanulmányozhatom. Eközben megtapasztaltam, hogyan alakítják az emberek életüket. Nemcsak a legszegényebbeket kerestem meg, hanem a leggazdagabbakat is azért, hogy megismerjem életüket. Mozi, vendéglő, kártyázás, stb. iránt nem érdeklődtem.“

Más helyen a következőket írta:

„A következő időben, Danzigban, nem csak ácsként dolgoztam, hanem mint asztalos, festő és lakatos. Átmenetileg a Siemens cégnél és a postánál is dolgoztam. Néhány esetben igyekeztem jogi ügyekben is segítségére lenni embertársaimnak. A nemzetiszocializmussal nem volt közös pontom. Egyszer rövid időre felvettek az NSBO* üzemi kirendeltségébe. De nézeteim miatt rövid idő múlva kivettek.“

1956-ban, életrajzában folytatja:

„21 éves koromban feleségül vettem Gertrud Cohnt. Házasságunkból két gyermek született, akik időközben meghaltak.“

1952-ben, életrajzában írja, mit jelentett számára ez a házasság:

* *Nationalsozialistische Betriebszellenorganisation*: a náci-párt szakszervezet jellegű szervezete az üzemekben

„Sajnos gyorsan kiderült, hogy a feleségemet semmilyen kapcsolat nem fűzi különleges képességeimhez és ahhoz, ami nem a kenyérkeresethez tartozik. Megpróbálta megakadályozni a szabad tevékenységemet, hogy más embereken segítsék, illetve gyógyítsam őket. Következésképpen itt is előállt a feszült helyzet, mint korábban a szülői házban, hogy egyszerű kispolgári életre kényszerítsenek.“

Életrajzában, 1956-ban ismét különleges adottságáról beszél:

„Már korán megmutatkozott az a képességem, hogy emberekre és állatokra nyugtató hatással vagyok, ahogy ez a képesség egyes emberekben ősidők óta létezik. Ez a hatás egyes különösen érzékeny emberekben annyira erős volt, hogy azok a pszichikai és testi zavarok, amelyeket más gyógymódszerek nem tudtak befolyásolni, eltűntek, vagy jelentősen javultak.“

Ebből az időből már vannak első beszámolók a gyógyulásokról. Például Charlotte Adam 1949-ben eskü alatt így nyilatkozott:

„Gröning urat 1928 óta ismerem szülővárosomból, Danzigból. Már akkoriban érdeklődött a lelki dolgok iránt, embereken segített, és gyógyította őket. Körülbelül húsz sikeres esetet ismerek. (...) Sok bizonyítékot is tudok adni, ahol gyerekeken segített, pl. bénákon és olyanokon, akik nem hallottak és nem láttak. Mindegyik eset sikeres volt. Mi magunk is, és az emberek, akiknek segített, még ma is rejtély előtt állunk. Korábban is mindig fejtörést okozott számunkra, hogyan lehetséges ilyesmi.“

Max Bruhn barátja és szomszédja volt Bruno Gröningnek Danzigban. 1955-ben egy részletes beszámolót írt erről az időről. Egy rövid kivonat:

„Bruno Gröning már akkor is, soha nem gondolva saját magára, legfőbb feladatának tekintette, hogy embertársain segítsen és erőt adjon nekik. Számára teljesen mindegy volt, hogy valaki gyógyulásra vágyott-e, vagy más segítségre volt szüksége, vagy ártatlanul a törvényekkel került összeütközésbe.

Gyakran lemondott az alvásról, a keresetéről. Csak egy dolog létezett számára: segíteni.

„Számomra különösen fontos volt, hogy gyakorlatot szerezzek. Eközben az emberek tudását és képességét sok élethelyzetben és minden rétegnél megfigyelhettem.“

Már akkor gyakran hívták betegekhez, akik még éjjel is segítségéért esedeztek. De mindegy, hogy mikor volt, soha nem fogadott el egy pfenniget sem. Ellenkezőleg, még utolsó filléreit is odaadta másoknak. Még azt is visszautasította, ha valaki köszönetet mondott neki, többek között azt mondta, az illető azzal köszönje meg, hogy ő maga is tegyen jót embertársaival. Sok esetben lehettem kísérője, és saját magam meggyőződhettem a tetteiről. (...)

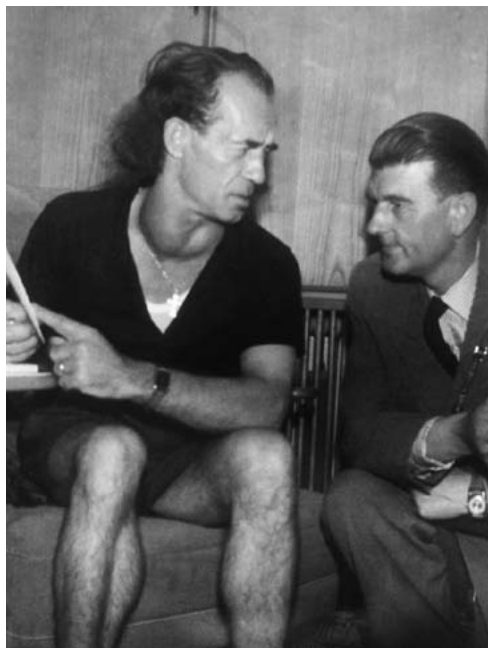
Tehát a következőkben csak két esetet szeretnék leírni a sok közül. Az első esetben nővéréről, Mariáról volt szó. Mellrákban betegedett meg, és az orvosok megállapítása szerint csak egy megoldás volt, mellét amputálni. Az orvosok nagyon sürgősnek tartották az operációt, legkésőbb három napon belül végre kellett hajtani. De mi ment végbe nővére lelkében? Önmagával küszködött. Környezete és hozzá a sok rossz visszatartotta attól, hogy elmenjen fivéréhez. És mégis eljött hozzá egy napon.

Beszélni akart vele. Bár ez az első lépés volt, hogy megváljon minden rossztól, még nem tudta egészen szabaddá tenni magát. Azt mondta, hogy mégis szeretne még egyszer elmenni az orvoshoz. Fivére, Bruno Gröning csak azt mondta, hogy tegye meg, de ő szilárdan meg van róla győződve, hogy újra meg fogja találni az utat vissza őhozzá. És így történt. A kitűzött operáció előtti napon Maria újra eljött a késő esti órákban fivéréhez Brunohoz, és segítséget kérte. Bruno a jelenlétemben mosolyogva mondta: „Én már nem találok semmi rosszat a melledben, nyugodtan elmehetsz holnap az orvoshoz, illetve az orvosokhoz, és kérj egy alapos vizsgálatot, mielőtt hozzáfognak a műtéthez. Ezek az orvosok az alapos vizsgálat után pontosan azt fogják megállapítani, amit éppen most mondtam neked.”

Maria már a következő nap délutánján eljött fivéréhez és igazolta, amit Bruno Gröning az előző napon megmondott. Az orvosok nagy rejtély előtt álltak, azt mondták, hogy itt csoda történt. Sokáig beszéltek róla, és újra meg újra kifejezést adtak csodálatuknak, kijelentették: „Itt végbement valami, amit nem tudunk megmagyarázni. Vannak dolgok az Ég és a Föld között, amit mi emberek nem tudunk megmagyarázni.” (...)

Egy másik esetet is szeretnék elmondani, ami az első feleségemmel történt. Ugyanabban a házban történt Bruno Gröningnél, mert nála laktunk. Első feleségem torokgyulladásban megbetegedett. Magas láz, belső duzzanatok léptek fel nála, és fulladásos halál fenyegette. Néhány nap óta Dr. Hollatz kezelése alatt állt. Állapota egyre rosszabbodott, úgy, hogy az orvosnak végül komoly kételyei támadtak. Feleségem tudta, hogy Bruno Gröning tud segíteni, ha valakinek megvan a hite. Kértem, hogy hadd kérjek segítséget Bruno Gröningtől. De ő elutasította, mert még nem érte el az igazi hitet. Sőt, még mindig az orvos segítségével reménykedett. De mégis beszéltem Bruno Gröninggel, aki azt mondta, hogy azonnal jön, ha feleségem hitre jutott, és ő maga kéri a segítséget. És itt is megtörtént.

A kérdéses napon távol kellett lennem otthonról. Ez alatt az idő alatt annyira megnőtt a duzzanat, hogy közel volt a fulla-

„Bruno Gröning már akkoriban sem gondolt soha magára.“

Max Bruhn 1955

dásos halál. Utolsó órájában hitre talált. Ez halálfélelem volt, és érezte, hogy Bruno Gröning mégis segítene. Mivel már nem tudott beszélni, utolsó erejével kopogott a szoba falán, mert tudta, hogy Bruno Gröning azon a napon otthon van. Bruno Gröning azután abban a percben felfigyelt, belépett a szobába, és feleségemet a fulladásos halál stádiumában találta. Arca már elkékült. Már csak

gyengén tudott a toroka tájékára mutatni. És a csoda megtörtént. Már néhány másodperc után meg lehetett állapítani a belső duzzanat visszahúzódását, és azonnal új élet szállt belé.

A következő napon felkelt, és elment Dr. Hollatzhoz. Az orvos, aki ismerte feleségem állapotát, alig tudott uralkodni magán. A vizsgálat után csak azt mondta, hogy számára itt valami megmagyarázhatatlan történt, mert a betegségi állapot alapján – e szavakkal kifejezve – lehetetlen, hogy egészséges legyen. Számára ez rejtély, és nagy csoda történt, amire nem tud magyarázatot találni.“

Egy írásában, 1950-ben Bruno Gröning leírja, milyen tevékenységet folytatott Danzigban:

„Az, hogy nyílt tevékenységem 1949. márciusában sok embert bámulatba ejtett, számomra világos. Sokan feltették a kérdést: Miért nem lépett színre Gröning már hamarabb?

Válaszom, hogy már 43 éve élek, és ami most a nyilvános ténykedésem, azt már gyermekkorom óta végzem. Már azóta is mindent megtettem, hogy ne hurcoljanak a nyilvánosság elé. Már korábban is megpróbáltam az emberek kis csoportjának elmagyarázni, hogy ismerek egy embert, (korábban nem beszéltem arról, hogy ez én lennék, hanem rátoltam tevékenységemet egy ismeretlen harmadikra), aki anélkül, hogy orvostant tanult volna, saját erejéből, majdnem minden beteget meg tud gyógyítani. Hallgatóim bolondnak tartottak; akkoriban csak nagyon kevesen érthettek meg.

Időről időre alkalmam volt beteggel találkozni és anélkül, hogy ebből valamit észrevett volna, szavakkal, a beteg testrész vagy végtag megérintésével illetve a tőlem átadott tárgyak által a betegségét megszüntetni. Később észrevettem, hogy ugyanazon időben nem csak egyetlen, hanem több beteg is tudok segíteni, ez a kezelési mód*, mondhatjuk így, részemre egyáltalán nem volt nehéz. Legnagyobb csendben folyamatosan dolgoztam tovább, és próbálkozásaim szinte mind sikeresek voltak. Az a kis csoport, ahova akkoriban tartoztam, természetesen megdöbbsent, és nem tudta felfogni, mi zajlik körülötte. Értelemmel ez nem is fogható fel.

Betegek, akik segítséget kaptak tőlem, felismerték és bizonyították a tényeket, minden magyarázat hozzáadása nélkül. Az idő és vele együtt a gyógyulások sokasodása „nagy adóvá” tettek engem. Egyre több ember „fogta” a gyógyhullámot. Magamból kiindulva, azt hiszem, megállapíthatom, hogy mindenki rendelkezik ennek a hullámnak a vételéhez szükséges vevőberendezéssel, csak éppen tudnia kell, hogy mit akar fogni. Biztosan régebben is voltak kisebb gyógyadók, de erejük véleményem

* A „kezelés”, „beteg” stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a II. rész 7. fejezetet, 43. oldal

szerint behatárolt volt, nem tudott kibontakozni, hanem gyengeségük következtében elfojtódott és leépült.

Röviden összefoglalva a körülöttem lévő dolgokat, összehasonlításként mondanám, hogy a vevőkészüléket az embereknél megtaláltam, és képes vagyok az emberi szervezetet újszólván megjavítani. Azoknak az embereknek, akik általam meggyógyultak, ez magától értetődő dolog, mint a rádió.“

3. Háború és kitelepítés

Életrajzában, 1956-ban, Bruno Gröning így folytatja:

„1943-ban, 37 éves koromban behívtak katonának. Fel fogásom miatt konfliktusok adódtak. Így pl. még a hadbírósgot is kilátásba helyezték, mert a következő kijelentést tettem: Akár a frontra küldtök, akár nem, nem fogok lelőni egyetlen embert sem. A végén mégis a frontra kerültem.

1944-ben egy gránátszilánk megsebesítette a jobb combomat, ezért egy hazai kórházba küldtek, de nem gyógyultam meg, mégis újra harcba küldtek az oroszok ellen. 1945 márciusában orosz fogságba estem, még ez év decemberében szabadon engedtek Nyugat-Németországba.

Az orosz foglyotáborban is síkraszálltam bajtársaimért, amiért a parancsnokság háromszor is kihallgatott, egyszer még agyonlövással is megfenyegettek. Többek között azt is követeltem, hogy a német foglyokkal bánjanak legalább úgy, mint a barommal, mert akkoriban sokkal rosszabbul bántak velük, mint az állatokkal. Itt is megadatott nekem, hogy beteg és látszólag teljesen reménytelen állapotban lévő bajtársaimnak segítséget és enyhülést nyújtsak.“

Más helyen így ír:

„Mind a szolgálati időm alatt, mind a fogságban is gyógyítási sikereket értem el, de a külső helyzet által lehetetlen volt a szisztematikus munka és az elmélyedés.“

1957-ben a *Das Neue Blatt* folyóiratnak adott interjúbán írta le igyekezetét, hogy bajtársain segítsen:

„Akkor is az volt a célom, hogy a legszegényebbeken segítsék, mikor az összeomlás után sok honfitársammal orosz hadifogságban voltam. Ez kemény időszak volt, mert a legszükségesebb dolgok hiányoztak. De bajtársaim igazolni fogják, hogy nem riadtam vissza a fáradozástól, hogy az ő és mindnyájunk sorsán javítsak.

Nem csak keresztülvittem, hogy a táborban a fiatal növények hajtásait összegyűjtsük, és azokból hasznos anyagokat tartalmazó teát főzzünk, hanem segítettem minden lehetőséget megszervezni – az oroszok hozzájárulásával vagy anélkül – hogy kézműves képességeinket helyzetünk jobbá tételére bevethessük.“

1956-ban életrajzában Bruno Gröning folytatja:

„Miután a fogságból elengedtek, 1945-ben Dillenburgban telepedtem le. Elmentem feleségemért, aki Schleswigbe menekült. Hogy megélhessünk, Mindenféle munkát elvállaltam, amit a háború utáni időben ajánlottak.

Nyugat-Németországban létrehoztam a szudétavidékről menekültekkel együtt a kitelepítettek segélyszervezetét. A lakásbizottságnak is tagja voltam, úgy éreztem, hogy kötelességem az embereken segíteni.“

A *Das Neue Blatt* című folyóiratban közölt interjúbán ehhez is hozzáfűzte véleményét.

„Ez [*Felmutatja igazolványát, ami a menekültek segítésére jogosítja*] volt az első állomás a fogság után. Az amerikaiak tilalma ellenére akkoriban kevés segítővel szerveztem Hessen sok községében segélyszervezetet a kitelepítettek számára. Azt hiszem, hogy ezek az ideiglenesen improvizált segélyszolgálatok akkoriban sok menekült család első reménysugarai voltak egy kemény és könyörtelen időszak után.“

1952-ben, életrajzában leírja, hogy Nyugat-Németországban is ismét gyógyulások történtek:

„A valutareform után, mikor minden jobban lenyugodott és stabilizálódott, újra a feladatom felé fordultam, hogy beteg embereket gyógyítsak, de ezalkalommal azzal a szándékkal, hogy többé ne térjek el küldetésemről, és mindent latba vessek, hogy feladatomnak legális működési területet találjak. Kezdetben kevesebbet törtem a fejem az ezzel járó teoretikus és a hatósági dolgokon, és igyekeztem, hogy teljesen feladatomnak szenteljem magam.“

Ugyanebből az időből vannak már sikerbeszámolók, pl. Elisabeth Janssenről Duisburgból (1949. február):

„Idegbénulásban szenvedő szomszédasszonyom gondozásánál ismertem meg Gröning urat. Dr. Wink hívta fel a figyelmünket rá. A szomszédasszonyomnál tett második látogatásánál, 1949. február 24-én elpanaszoltam neki, hogy a lányom Ruhroortban influenzában megbetegedett, és megmutattam neki a kis unokámat, akinél ugyancsak elkezdődött az influenza. A gyermeknek egy rövid kezelés* által azonnal elmúlt a láza, és a köhögés még ugyanazon az estén alábbhagyott. Lányomról csak egy fénykép volt nálam. Gröning úr ennek a képnek a segítségével kezelte a lányomat és biztosított arról, hogy 20 órakor el fog múlni a láza. Mikor február 25-én a lányomhoz mentem, teljesen lázmentes volt, mégpedig az előző este óta. Nagyon hálásak vagyunk Gröning úrnak, és reménykedünk még gyakrabban a segítségében.“

Egy további beszámolónál ugyanebből az időből az aláírás olvashatatlan:

„A következő eseménynek voltam tanúja: Nővérem, Heise asszony Brackwedeből 17 éve beteg. Bazedov-kórban szenved, amivel már meg is operálták. A betegség és a sok gyógyszerzedés a testét egészen megmérgezte, és ez több betegséget vont maga után. A lábában és hátizmaiban idegyulladásban, súlyos szívelégtelenségben, gyomor-, máj- és

* A „kezelés“, „beteg“ stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a II. rész 7. fejezetet, 43. oldal

epebetegségben, állandó fejfájásban szenved, és a félelemérzés összeszorítja a torkát. 17 év óta állandóan orvosi kezelés alatt áll, eddig eredmény nélkül. – Most ismerősökön keresztül megismertem Gröning urat. Elutaztam vele a nővéremhez. Ő előzetes informálódás nélkül azonnal felismerte nővérem betegségeit, megnevezte a fájó testhelyeket, és még át is vitte a fájdalmakat a mellette ülő édesapámra és egy másik tanúra. A kezelés* végén nővérem úgy érezte, hogy fájdalommentes, és fájdalmak nélkül tudott a lépcsőn fel- és lejárkálni, ami azelőtt igen nehezere esett. Ez számunkra csodával volt határos, felfoghatatlan, hogy hogyan lehetséges ilyesmi.“

Egy további beszámoló ebből az időből, ismét Duisburgból:

„Nagy szerencsém volt, hogy 1949. január 30-án Gröning urat megismertem. A lányomat kezelte, akinek gyermekbénulás következtében a lába már kilenc év óta béna. Gröning úr a mai napig hatszor kezelte a lányomat. A gyógyulásnak látható jelei vannak. Nekem nem adatott meg, hogy különböző súlyos esetek tanúja lehessenek. Egy különös esetet szeretnék kiragadni. Egy fiatalember, akit Gröning úr a lakásomon kezelt, megmutatja neki az apósa képét, aki TBC-ben szenved. Gröning úr a lakásomból kezelte, a TBC-s beteg képének a segítségével. Azt mondta a fiatalembernek, hogy mondja meg apósának, figyelje meg a testét. Miután a fiatalember elhagyta lakásomat, Gröning úr megmondta nekem, hogy mi fog történni a beteggel. Másnap reggel, 12 óra múlva eljött hozzám a fiatalember, és mindent pontosan úgy mondott el, ahogyan Gröning úr azt az előző este megmondta. Hajlandó vagyok arra, hogy minden esetet leírjak, amelynél jelen voltam. Mindezen leírtakat eskü alatt jelentem ki, aláírás Winkels.“

Az ilyen történeteknél az volt a kérdés, hogy a nyilvánosság mikor lesz figyelmes ilyen fenoménra, mint Bruno Gröning.

* A „kezelés“, „beteg“ stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a II. rész 7. fejezetet, 43. oldal

„Aki olyan szerencsés, hogy általam visszanyeri az egészségét, az tiszta
szívből köszönje meg ezt Istennek. Én csak az ő eszköze és szolgája
vagyok“